

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/807/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412213093
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6412213093.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Petra Priehodu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 9C/124/2012 - 55 zo dňa 01. 04. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd návrh žalobcu, ktorým sa domáhal prerušenia konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd, zamietol. Žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci spolu vo výške 125,- Eur a nemajetkovú ujmu spolu vo výške 330,- Eur zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Okresný súd pred rozhodnutím vo veci samej skúmal, či sú splnené podmienky pre prerušenie konania na základe návrhu žalobcu zo dňa 27. 03. 2014, ktorý doručil súdu dňa 27. 03. 2014, a to do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd. Okresný súd o návrh žalobcu na prerušenie konania rozhodol tak, že tento návrh zamietol, keď mal za to, že samotné podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu súdu o vylúčení sudcov okresného súdu nie je takým dôvodom, ktorý zakladá obligatórnu povinnosť súdu podľa § 109 ods. 1 písm. p/ O. s. p. Okresný súd nie je oprávnený riešiť otázku, či jeho sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v danej právnej veci. Nadriadený súd už v danej právnej veci rozhodol uznesením sp. zn. 3NcC/385/2012 tak, že zákonný sudca z prejednávania veci vylúčený nebol.

Okresný súd následne posúdil i návrh žalobcu vo veci samej a z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že v danej veci nie sú splnené hmotnoprávne podmienky pre zodpovednosť štátu stanovené ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Okresný súd o žiadosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vedenej pod sp. zn. 6Er/1246/2010 rozhodol vydaním poverenia pre súdneho exekútora, ktoré poverenie súd vydal dňa 17. 01. 2011, pričom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená

dňa 22. 12. 2010. Prvostupňový súd mal za to, že žalobca tvrdeniami, že súd rozhodol o žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 6 mesiacoch odo dňa podania žiadosti o udelenie poverenia, nepreukázal z pripojeného exekučného spisu mal súd za to, že súd rozhodol v lehote kratšej ako 30 dní, a to udelením poverenia na vykonanie exekúcie. Prvostupňový súd poukázal na to, že zákonná 15-dňová lehota uvedená v ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je lehotou procesnou, ktorá má poriadkový charakter bez určenia akejkoľvek sankcie pre prípad jej nedodržania. I keď je pravdou, že v exekučnom konaní podľa takýchto procesných pravidiel je určená povinnosť súdu konať a rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, samotná skutočnosť nedodržania takejto zákonnej lehoty nemá za dôsledok nesprávny úradný postup tak, ako to tvrdil žalobca. Je nutné zohľadniť objektívne skutočnosti, ktoré viedli exekučný súd k tomu, že zákonná lehota 15 dní na vydanie poverenia nebola dodržaná. V exekučnej veci bolo rozhodnuté v lehote kratšej ako 30 dní, t. j. v lehote primeranej, vzhľadom na zaťaženosť súdu bez toho, aby došlo k akýmkoľvek zbytočným prieťahom v exekučnom konaní. Poukázal aj na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (rozhodnutie I.ÚS 16/2002), podľa ktorého pri posúdení, či došlo k porušeniu práva na prerokovanie bez zbytočných prieťahov, súd prihliada na lehoty, ktoré sú uvedené v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie základného práva, bez zohľadnenia konkrétnych okolností v jednotlivom prípade. Prvostupňový súd vyhodnotil, že exekučné konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Keďže nebol splnený tento primárny predpoklad pre založenie zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup, súd bez ďalšieho konania v prejednávanej veci rozhodol tak, že návrh ako nedôvodný zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. na základe zásady úspechu, hoci žalovaný mal vo veci plný úspech, v spojení s konaním mu však žiadne trovy nevznikli, preto súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to v celom rozsahu. V rozsiahlom odvolaní okrem iného namieta najmä porušenie jeho práva na kontradiktórny súdny proces, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň musia mať možnosť sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Uvedené právo bolo žalobcovi upreté, nakoľko pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu, toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Pred vynesením rozsudku nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť. Prvostupňovému súdu vytýkal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu sám určil. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej namieta, že konaním súdu mu bolo upreté, resp. odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 345/09). Žalobca v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému vec bola pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej situácie, okresný súd preto nemal vec meritórne prejednať. V odvolaní uviedol, že súd úplne ignoroval tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu pre nedostatok dôvodov a jeho arbitrárnosť. Nesúhlasí s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu. Uviedol, že žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval,

že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal odvolanie v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, ako aj s jeho odôvodnením, ktoré je vyčerpávajúce, zrozumiteľné, jasné a presvedčivé, námietky žalovaného uvedeného v odvolaní odvolací súd nepovažuje za dôvodné a prijateľné.

K rozhodnutiu okresného súdu, ktorým zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania odvolací súd uvádza, že sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť žalobu, ktorou sa žalobca domáha náhrady škody, ktorá by mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, na ktorom sudca vykonáva súdnictvo nezakladá dôvod na vylúčenie sudcu. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/43/2013). Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane odmietol sťažnosti žalobcu, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu toho ktorého okresného súdu. Ústavný súd sťažnosti žalobcu odmietol pre nedostatok právomoci prerokovať a rozhodnúť takúto vec (napr. sp. zn. I.ÚS 89/2013, I.ÚS 92/2013) s odôvodnením, že okolnosť, že o veci napriek rozhodnutiu nadriadeného súdu rozhoduje sudca, ktorý by mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z jej prejednávania vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa O. s. p. a ústavný súd nemá právomoc preskúmať námietky sťažovateľa, že vo veci rozhodol nezákonný sudca. Za takejto situácie odvolací súd rozhodnutie okresného súdu, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania, ktorým sa žalobca domáha prerušenia konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd považuje za vecne správne. Uznesením krajského súdu č. k. 3NcC/385/2012 zo dňa 19. 10. 2012 krajský súd ako súd nadriadený rozhodoval o námietke zaujatosti vznesenej žalobcom v konaniach vedených na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 10C/127/2012, 10C/181/2012, 10C/158/2012, 10C/167/2012, 9C/124/2012, 9C/162/2012, 5C/94/2012, 10C/119/2012, 10C/100/2012, 10C/116/2012, 9C/172/2012, 10C/98/2012, 7C/63/2012, 10C/148/2012, 7C/38/2012, 10C/138/2012, 10C/146/2012, 10C/144/2012, 10C/142/2012, 10C/143/2012, 10C/147/2012, 12C/146/2012, 10C/132/2012 a rozhodol tak, že sudkyňa Okresného súdu Žiar nad Hronom H.. H. O. je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedených na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 10C/181/2012, 10C/167/2012, 9C/124/2012, 9C/162/2012, 10C/119/2012, 10C/100/2012, 10C/148/2012, 10C/146/2012, 10C/142/2012, 10C/143/2012, 10C/147/2012, 12C/146/2012, 10C/132/2012, v ostatných v záhlaví uvedených veciach vylúčená nie je, sudkyňa Okresného súdu Žiar nad Hronom E.. E. F. je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedených na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 10C/127/2012, 9C/172/2012, 10C/98/2012, 7C/63/2012, 7C/38/2012, v ostatných v záhlaví uvedených veciach vylúčená nie je, sudca Okresného súdu Žiar nad Hronom E.. A. Y. je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí vedených na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 10C/158/2012, 10C/116/2012, v ostatných v záhlaví uvedených veciach vylúčený nie je, sudca Okresného súdu Žiar nad Hronom E.. J. Z. je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí

vedených na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 5C/94/2012, v ostatných v záhlaví uvedených veciach vylúčený nie je, sudca Okresného súdu Žiar nad Hronom E.. Y. Y. je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 10C/138/2012, v ostatných v záhlaví uvedených veciach vylúčený nie je, sudkyňa Okresného súdu Žiar nad Hronom E.. F. P. je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 10C/144/2012, v ostatných v záhlaví uvedených veciach vylúčená nie je, sudcovia Okresného súdu Žiar nad Hronom E.. A. R., E.. V. L., E.. C. D., H.. B. R., E.. H. V., nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v záhlaví uvedených vecí. Zákonný sudca v tejto veci z prejednávania a rozhodovania vylúčený nebol, nakoľko nebol zákonným sudcom v exekučnej veci vedenej na okresnom súde. Aj keď žalobca podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky na porušovanie základného práva zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, otázku či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, a teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobcu, na čo odvolací súd už poukázal vyššie. Okresný súd teda dospel k správne názoru, že neexistoval dôvod na prerušenie konania.

K podanému odvolaniu odvolací súd ďalej uvádza:

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi súdu na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil, aj náležite vyhodnotil. Nebolo možné prihliadnuť na námietku žalobcu, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces a to z dôvodov, že žalobca mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Pokiaľ žalobca tvrdí, že pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu a uvedené vyjadrenie mu bolo doručené so samotným rozsudkom vo veci samej, toto tvrdenie žalobcu pravdivé nie je. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že vyjadrenie žalovaného k návrhu žalobcu (č. I. 31), bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené spolu s predvolaním na pojednávanie, ktoré bolo okresným súdom vytyčené na deň 01. 04. 2014 a toto vyjadrenie právny zástupca žalobcu prevzal dňa 10. 02. 2014. Keďže vyjadrenie žalovaného spolu s predvolaním bolo doručené právnenému zástupcovi žalobcu dňa 10. 02. 2014 a termín pojednávania, na ktorý bol žalobca riadne a včas predvolaný, bol vytyčený na deň 01. 04. 2014 je zrejme, že bola dodržaná lehota v zmysle § 115 ods. 2 O. s. p. a žalobca mal dostatok času na prípravu na pojednávanie a v časovom predstihu mal vedomosť aj o vyjadrení žalovaného k predmetnej veci.

Tvrdenie žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania neobstojí, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd v súdnej veci nerozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, okresný súd vo veci vytyčil termín pojednávania na deň 01. 04. 2014, účastníci na toto pojednávanie boli riadne predvolaní. Hoci žalobca bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný a napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil, len podaním zo dňa 27. 03. 2014 súd požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestranného súdu a sudcu, ktorým podaním zároveň žiadal súd o prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Keďže žalobca sa z neúčasti na pojednávani neospravedlnil a ani neuviedol žiaden dôležitý dôvod, pre ktorý sa pojednávania zúčastniť nemohol, okresný súd dôvodne pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. bez ohľadu na to, že žalobca podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania a návrh na prerušenie konania. Bolo nielen právom, ale aj povinnosťou žalobcu na súdne pojednávanie sa dostaviť. Ak sa žalobca vzdal dobrovoľne tohto práva, nemôže byť prejednanie veci bez jeho prítomnosti na pojednávani, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný považované za postup súdu, ktorým by mu bola odňatá možnosť zúčastniť sa verejného pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, listinnými dôkazmi, vyjadreniami žalovaného a podobne a teda nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Práve zo správania sa žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu je zrejmá účelovosť konania spočívajúca v marení postupu súdu prejednať vec v primeranej lehote bez prieťahov. Napriek tomu, že na pojednávanie sa nedostavil ani žalovaný, pričom svoju neúčast' písomne vopred ospravedlnil a zároveň uviedol, že nežiada o odročenie pojednávania,

okresnému súdu nič nebránilo, aby vec v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. prejednal a vo veci aj rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania.

Vzhľadom na to, podľa názoru odvolacieho súdu, okresný súd dôvodne zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania s tým, že súčasne žalobcovi nebolo žiadnym spôsobom odňaté právo konať pred súdom, resp. jeho právo na kontradiktórny súdny proces, odvolací súd prejednal následne i rozhodnutie okresného súdu vo veci samej.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2012 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Žalobca v návrhu na začatie konania tvrdil, že okresný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 28. 04. 2011 (konanie začalo dňa 13. 04. 2011), a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 6 mesiacov). Okresný súd však z exekučného spisu sp. zn. 6Er/1246/2010 zistil, že o žiadosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, ktorou požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a ktorá bola súdu doručená dňa 22. 12. 2010, rozhodol a to udelením poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 17. 01. 2011. Odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že hoci udelenie poverenia nebolo vydané v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote odo dňa doručenia žiadosti o udelenie poverenia, táto lehota je lehotou procesnou a s prihliadnutím aj ku skutočnosti, že exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý musel byť pred udelením poverenia exekučným súdom náležite preskúmaný. Lehota, v ktorej okresný súd rozhodoval o žiadosti súdneho exekútora a udelil poverenie pre súdneho exekútora poverením zo dňa 17. 01. 2011, nie je lehotou, ktorá by odôvodňovala predpoklad pre nesprávny úradný postup v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a bola by takým konaním exekučného súdu, ktoré konanie by vykazovalo znaky nečinnosti a neodôvodnených prieťahov v súdnom konaní. Aj podľa názoru odvolacieho súdu z týchto dôvodov nie sú splnené hmotnoprávne podmienky pre zodpovednosť štátu v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu odvolací súd poukazuje na to, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je zodpovednosť objektívna, bez zreteľa na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Prvým a zároveň jedným z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu je práve nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Ak prvý a jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, naopak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že okresný súd postupoval v súlade so zákonom a nebolo zistené, že by okresný súd rozhodoval vo veci so zbytočnými prieťahmi, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, nebol teda zistený jeden zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti a preto okresný súd sa dôvodne nezaoberal ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti a teda existenciou škody príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a touto škodou. Odvolací súd k námietke žalobcu v podanom odvolaní vo vzťahu k tvrdeniu, že žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, odvolací súd uvádza, že žalobcovi nič nebránilo dôkazy súdu predložiť; za situácie, že predmetom žaloby bola žalobcom vyčíslená majetková škoda a nemajetková ujma, je nepochybné, že žalobca týmito dôkazmi musel disponovať už v čase podania návrhu, t. j. že už v čase začatia konania pred súdom žalobca vedel preukázať existenciu vzniku škody a jej výšku. To, že žalobca bol v konaní pasívny a na riadne predvolanie sa nedostavil a nevyužil možnosť na pojednávaní predložiť dôkaz, nemožno pričítať na ľarchu prvostupňového súdu; každý účastník konania má dôkaznú povinnosť v súlade s ustanovením § 120 ods. 4 O. s. p.

Vzhľadom na uvedené dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania. Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne správne aplikoval ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. aplikujúc ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. a ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p.. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol žalovaný, žiadne trovy odvolacieho konania si však neuplatnil, súd teda rozhodol, že žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.